

Arrest

nr. 237 643 van 30 juni 2020
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. JACOBS
Kroonlaan 88
1050 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 12 december 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 november 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 mei 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 juni 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat F. JACOBS, en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

U bent een Afghaans staatsburger geboren in Koeweit. Uw vader was Afghaan en uw moeder is een Syrisch staatsburger. Toen u negen maanden oud was overleed uw vader en u verhuisde met uw moeder naar Damascus (Syrië). U woonde daar uw ganse leven en u beschikte er over een vluchtelingenkaart van het UNHCR. In januari 206 verliet u Syrië en u reisde naar Turkije waar u gedurende twee jaar en drie maanden hebt verbleven. Vandaar reisde u verder naar Griekenland. U deed een verzoek om internationale bescherming op het eiland Samos en u kreeg er de subsidiaire beschermingsstatus. Na de toekenning van de status bleef u in het vluchtelingenkamp in Samos omdat

u elders in Griekenland niemand kende en omdat u zelf geen huisvesting kon vinden. U verliet Griekenland omwille van de slechte socio-economische situatie. Daarnaast werd u er vreemd bekeken door andere Afghanen en door personen van Arabische origine omdat u Afghaan bent en enkel Arabisch spreekt. U kwam aan in België op 14 september 2019 en op 16 september 2019 deed u een verzoek om internationale bescherming. U beschikt over een Afghaans paspoort, een vluchtelingenkaart afgeleverd op 31 mei 2015 door het UNHCR in Syrië en een Griekse verblijfskaart afgeleverd op 4 maart 2019 op het eiland Samos.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle elementen in uw administratief dossier wordt uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaard.

Uit uw verklaringen en de documenten in uw administratief dossier, blijkt dat u de subsidiaire beschermingsstatus hebt verkregen in Griekenland.

Artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980 voorziet in de mogelijkheid om het verzoek om internationale bescherming van een verzoeker die reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, niet-ontvankelijk te verklaren.

U verkeert niettemin in de mogelijkheid om elementen aan te brengen waaruit kan blijken dat de bescherming die u in deze lidstaat werd verleend, niet actueel of ontoereikend zou zijn.

In dit geval hebt u geen elementen vermeld waaruit kan blijken dat u Griekenland hebt verlaten wegens een gegronde vrees of een reëel risico op het lijden van ernstige schade. In het kader van uw verzoek om internationale bescherming doet u uw levensomstandigheden in Griekenland gelden. In het bijzonder verklaart u dat het er niet mogelijk was om huisvesting en werk te vinden. U kon er ook geen taallessen volgen (CGVS, p. 4 t/m 6).

In dit opzicht geniet u als persoon die internationale bescherming geniet, binnen de Europese Unie een specifieke bescherming tegen refoulement. Overeenkomstig het recht van de Unie zijn er aan uw status diverse rechten en voordelen op gebied van werkgelegenheid, sociale bescherming, gezondheidszorg, onderwijs, huisvesting en integratie verbonden.

Deze vaststelling wordt niet ondermijnd door het feit dat er zich verschillen kunnen voordoen in de algemene economische toestand tussen de lidstaten van de Europese Unie. Niet alle onderdanen van de Europese Unie hebben een gelijkwaardige toegang tot huisvesting, tewerkstelling en andere sociale infrastructuur. Dit geldt ook voor personen die internationale bescherming binnen de Europese Unie genieten. De vaststelling dat er tussen de lidstaten van de Europese Unie verschillen bestaan met betrekking tot de omvang van de toekenning van rechten aan personen die internationale bescherming genieten, en de mate waarin zij deze rechten kunnen doen gelden, is, wat u betreft, geen vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. U hebt de subsidiaire beschermingsstatus in Griekenland verkregen. Deze lidstaat van de EU is als zodanig gebonden door het recht van de Europese Unie, dat voorziet in minimumnormen op gebied van rechten en voordelen die voortvloeien uit uw status van persoon die internationale bescherming geniet en waarvan u gebruik kunt maken.

Bovendien volgt uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat hoewel de algemene situatie en levensomstandigheden van verzoekers om internationale bescherming in een lidstaat van de EU kunnen wijzen op een aantal tekortkomingen, de drempel van artikel 3 EVRM niet overschreden wordt voor zover er geen sprake is van een systematisch onvermogen om steun en structuren te bieden aan verzoekers om internationale bescherming (EHRM, Mohammed Hussein en

anderen / Nederland en Italië, 27725/10, 2 april 2013). Deze redenering die van toepassing is op verzoekers om internationale bescherming, moet tevens worden gevolgd wanneer het gaat om personen die reeds een internationale beschermingsstatus genieten.

In casu gaf u aan dat u in Griekenland geen woning kon vinden, dat het eten in het vluchtelingenkamp slecht was, dat er op Samos geen taallessen werden gegeven en dat er geen werk was (CGVS, p. 4 t/m 6). Vooreerst dient opgemerkt dat uit uw verklaringen blijkt dat u nooit de intentie hebt gehad om in Griekenland te blijven en er een leven uit te bouwen. U verklaarde immers dat u van bij het begin van plan was om naar België te komen (CGVS, p. 3 en 4). Hoewel u per vliegtuig van Griekenland naar Nederland reisde wilde u daar ook niet blijven omdat België uw voorkeur geniet (CGVS, p. 4). Betreffende uw leefsituatie in Samos dient opgemerkt dat u weinig initiatief hebt genomen om betere huisvesting te zoeken. U stelde dat u in het vluchtelingenkamp drie keer had geïnformeerd naar mogelijk alternatieve huisvesting. Andere stappen hebt u niet ondernomen. Bovendien werd u wel degelijk op een wachtlijst gezet voor hervestiging buiten het vluchtelingenkamp. U stelde dat de wachttijd vijf of zes jaar bedraagt (CGVS, p. 4 en 5). U bent echter zes maanden na ontvangst van uw verblijfskaart uit Griekenland vertrokken. Bovendien kon u na de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in het vluchtelingenkamp blijven en kreeg u een maandelijks uitkering van 90 euro. U verklaarde voorts dat u geen werk kon vinden omdat u het Grieks niet machtig bent en omdat er voor de lokale bevolking ook geen jobs zijn (CGVS, p. 5). Uit uw verklaringen blijkt niet dat u zeer veel inspanningen hebt gedaan om werk te vinden. Gevraagd welke concrete stappen u had ondernomen om een job te vinden in Griekenland kon u enkel zeggen dat u verschillende keren naar de stad ging om uw diensten aan te bieden in cafés en restaurants. Zwart werk hebt u in Griekenland niet gezocht, omdat dit illegaal is (CGVS, p. 5). Voorts stelde u dat het in Samos niet mogelijk is om Griekse les te volgen, een blote bewering. U had er echter wel de mogelijkheid om Engelse les te volgen, hetgeen u ook deed. Bovendien blijkt uit de informatie van het CGVS dat het wel degelijk mogelijk is om in Samos Griekse lessen te volgen bij de door u genoemde hulporganisatie Alpha (CGVS, p. 5 en 6).

Daarnaast haalde uw advocaat aan dat u als Afghaan die Arabisch spreekt gediscrimineerd werd door andere Afghanen en personen van Arabische origine (CGVS, p. 6). Uzelf maakte echter geen melding van discriminatie en haalde enkel aan dat u vreemd bekeken werd omwille van uw unieke situatie als Arabisch sprekende Afghaan. U kende echter nooit enige problemen, noch met personen van Arabische origine noch met anderen (CGVS, p. 6). Het loutere feit dat u vreemd werd bekeken is onvoldoende ernstig om gelijkgesteld te kunnen worden met een vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. Evenmin volstaat dit om te besluiten tot het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade.

Gelet op de voorgaande vaststellingen, dient er te worden vastgesteld dat uw basisrechten als persoon die internationale bescherming geniet, gegarandeerd zijn in Griekenland en dat uw levensomstandigheden er niet kunnen worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden.

Overeenkomstig artikel 24 van de Kwalificatierichtlijn (Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herziening)), dat de modaliteiten van de verblijfsvergunningen die verband houden met een internationale beschermingsstatus regelt, zijn de verblijfsvergunningen in wezen beperkt in de tijd en hernieuwbaar. Dit is echter in beginsel niet het geval voor de toegekende internationale beschermingsstatus die ten volle blijft gelden zolang het nodig is, de persoon die de status geniet, te beschermen. Deze status kan slechts ophouden, worden herroepen of ingetrokken in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden. Deze status kan ook maar worden beëindigd in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden, net zoals de hernieuwing ervan slechts kan worden geweigerd in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden (vgl. artikel 11, 14, 16 en 19 van de Kwalificatierichtlijn).

Gelet op wat voorafgaat, is het CGVS van mening dat na onderzoek van de elementen in uw administratief dossier met recht kan worden aangenomen dat, zelfs als zou het verblijfsdocument dat u werd uitgereikt op basis van de internationale beschermingsstatus die u werd verleend niet meer geldig zijn, niets erop wijst dat uw status van persoon die internationale bescherming geniet, niet meer geldig is.

Aangezien de geldigheid van uw status van persoon die internationale bescherming geniet, niet in vraag wordt gesteld, wijst niets er daarenboven op dat u niet zou kunnen terugkeren naar Griekenland, of dat, mocht dit het geval zijn, uw verblijfsvergunning die verband houdt met uw status van persoon die internationale bescherming geniet niet eenvoudig zou kunnen worden hernieuwd mits het zetten van een aantal stappen (naar analogie, RvV 30 maart 2017, nr. 184 897).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Minister op het feit dat dat u internationale bescherming werd verleend door Griekenland en dat u om die reden niet mag worden teruggezonden naar Afghanistan, uw land van nationaliteit.

(...)”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van:

“Schending van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, in samenhang gelezen met de artikelen 3 en 13 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens, met artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna : het Handvest) en met artikels 23 en 39 van de richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus (hierna : de Procedurerichtlijn).

Schending van art. 2 par. 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motiveringsplicht van administratieve akten, artikel 48/3 en 48/4, 48/7 en 57/6 § 3, 3° van de Wet van 15.12.1980 betreffende de toegang, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdeling;

Schending van het beginsel van behoorlijk bestuur waaronder de zorgvuldigheidsplicht, principes van machtsoverschrijding ;

Schending van artikel 3 van de Conventie van de Mens getekend te Rome op 04.11.1950; (EVRM)

Schending van artikel 4 Van de Charte ;”

2.2. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62, § 2, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij kent de juridische en feitelijke grondslag, vermeld in de bestreden beslissing, die concreet ingaat op de elementen, door de verzoekende partij kenbaar gemaakt voor het nemen van de bestreden beslissing. De verzoekende partij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen opdat niet voldaan zou zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

2.3. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in dit geval de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Bijgevolg onderzoekt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt.

2.3.1. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet, dat voorziet in de mogelijkheid om het verzoek om internationale bescherming van een vreemdeling, die al dergelijke bescherming heeft gekregen in een andere lidstaat van de Europese Unie, niet-ontvankelijk te verklaren, tenzij hij elementen naar voren brengt waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die reeds werd toegekend.

Volgens de verklaringen van de verzoekende partij (notities van het persoonlijk onderhoud van 25 november 2019, p. 2) betwist de verzoekende partij niet dat haar reeds internationale bescherming werd verleend in een andere lidstaat van de Europese Unie, *in casu* Griekenland.

De commissaris-generaal is bijgevolg bevoegd om het verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk te verklaren met toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling stelt immers als enige voorwaarde dat *“de verzoeker reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie”*. Noch uit deze bepaling, noch uit artikel 33, § 2, a), van de Richtlijn 2013/32/EU van 26 juni 2013 van het Europese Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: de *herschikte Procedurerichtlijn*), waarvan artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet de omzetting naar nationaal recht vormt, volgt dat – voor zover aan deze voorwaarde is voldaan – de commissaris-generaal gehouden zou zijn om tot andere verificaties over te gaan.

De verzoekende partij voert de schending van artikel 57/6, §3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet aan.

Artikel 57/6, § 3, 3°, van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaren wanneer :

(...)

3° de verzoeker reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie;”.

De parlementaire voorbereiding van artikel 57/6, § 3, 3°, van de Vreemdelingenwet stelt nog het volgende:

“Paragraaf 3, 3° heeft betrekking op de niet-ontvankelijkheid van een verzoek wanneer de verzoeker reeds in een andere EU-lidstaat de vluchtelingenstatus heeft verkregen of, bij uitbreiding, de subsidiaire beschermingsstatus. Reeds voorafgaandelijk aan dit ontwerp van wet kon de Commissaris-generaal, indien de verzoeker al de vluchtelingenstatus had verkregen in een andere EU-lidstaat, het verzoek niet in overweging nemen op basis van artikel 57/6/3 dat door dit ontwerp wordt opgeheven. Omwille van redenen van uniformiteit met de bewoordingen van de richtlijn 2013/32/EU wordt ervoor geopteerd de benaming “niet-inoverwegingname” te vervangen door “niet-ontvankelijkheid” van het verzoek om internationale bescherming. De vaststelling dat het CGVS een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk kan verklaren omdat de verzoeker reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, houdt tevens in dat het CGVS een andere beslissing kan nemen indien blijkt dat de verzoeker aantoont dat hij niet kan rekenen op die bescherming.” (Parl. St. Kamer, 2016-2017, nr. 54-2548/001, p. 107).

(Oud) Artikel 48/5, §4, van de Vreemdelingenwet werd thans, wat betreft de lidstaten van de Europese Unie, ondergebracht in artikel 57/6, §3, 3°, van de Vreemdelingenwet (BS 12 maart 2018): *“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaren wanneer de verzoekende partij reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie”*. Dit artikel vormt de omzetting naar Belgisch recht van artikel 33, 2, a), van de *herschikte Procedurerichtlijn*. In de parlementaire voorbereidingen inzake artikel 57/6, §3 wordt toegelicht: *“De Commissaris-generaal is verplicht alle verzoeken op de inhoud te beoordelen. Hij dient met name een onderzoek te voeren of de verzoekende partij in aanmerking komt voor internationale bescherming overeenkomstig richtlijn 2011/95/EU, behalve in een aantal gevallen die expliciet voorzien zijn in richtlijn 2013/32/EU. Wanneer er redelijkerwijze kan aangenomen worden dat een derde land voldoende bescherming verleent of kan verlenen, en de verzoekende partij opnieuw tot dat land zal worden toegelaten, is de Commissaris-generaal niet verplicht na te gaan of de verzoeker nood heeft aan internationale bescherming ten aanzien van zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, zijn land van gewoonlijk verblijf, gezien hij immers reeds in een ander land reële bescherming geniet of bescherming kan genieten in een ander land waarmee hij een band heeft. In deze dient de Commissaris-generaal enkel na te gaan of de verzoeker om internationale bescherming zich nog steeds kan beroepen op de reële bescherming in het derde land of dat een derde land, waarmee hij een band heeft, als veilig derde land kan worden beschouwd voor de verzoeker.(...) De vaststelling dat het CGVS een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk kan verklaren omdat de verzoekende partij reeds internationale bescherming geniet in een*

andere lidstaat van de Europese Unie, houdt tevens in dat het CGVS een andere beslissing kan nemen indien blijkt dat de verzoeker aantoonbaar dat hij niet kan rekenen op die bescherming.” (Parl. St. Kamer 2016 - 2017, DOC 54, nr. 2548/001, p. 105-107).

Overigens: ook in het arrest van het Hof van Justitie van 19 maart 2019, “*Ibrahim e.a.*”, in de gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, wordt in overweging 101 geconcludeerd dat artikel 33, tweede lid, onder a), van de herschikte Procedurerichtlijn toestaat dat een lidstaat een asielaanvraag niet-ontvankelijk verklaart om de reden dat de betrokken asielzoeker al in een andere lidstaat internationale bescherming heeft gekregen, op voorwaarde dat de verwachte leefomstandigheden van die asielzoeker in die andere lidstaat geen ernstig risico op schending van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000, in werking getreden op 1 december 2009 (hierna: het Handvest) opleveren. Artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) heeft gelijkluidende bepalingen. Beide artikelen verbieden onmenselijke of vernederende behandelingen van personen.

Zoals uit de verdere bespreking van de grieven blijkt, heeft de commissaris-generaal op correcte wijze vastgesteld dat de verzoekende partij niet aantoonbaar niet te kunnen rekenen op de Griekse bescherming van de rechten die voortvloeien uit de toegekende internationale bescherming.

De verzoekende partij toont derhalve de schending van artikel 57/6, § 3, 3°, van de Vreemdelingenwet niet aan.

2.3.2. De verzoekende partij weerlegt niet dat de bestreden beslissing op de bovenvermelde juridische grondslag moest genomen worden. Zij stelt dat het dossier oppervlakkig is onderzocht en niet onderzocht werd of zij de internationale bescherming nog steeds heeft in Griekenland en de internationale bescherming niet werd stopgezet. Dit is niet juist. De verzoekende partij legde een Griekse verblijfskaart voor, weerlegt niet dat zij de verblijfstitel verkreeg op 4 maart 2019 en toont bijgevolg niet aan dat de geldigheid van deze kaart is verstreken.

Ter terechtzitting stelt de advocaat van de verzoekende partij dat enkel de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend aan de verzoekende partij.

De grief van de verzoekende partij gaat in tegen haar verklaring en is ongegrond. Alhoewel de verzoekende partij ook verklaarde niet precies te weten of zij de subsidiaire beschermingsstatus, hetzij de vluchtelingenstatus heeft, is het in elk geval duidelijk dat zij internationale bescherming kreeg, die nog geldig is, nu het haar werd toegekend voor drie jaar. De volgende motieven in de bestreden beslissing worden niet weerlegd door de verzoekende partij:

“Overeenkomstig artikel 24 van de Kwalificatierichtlijn (Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herziening)), dat de modaliteiten van de verblijfsvergunningen die verband houden met een internationale beschermingsstatus regelt, zijn de verblijfsvergunningen in wezen beperkt in de tijd en hernieuwbaar. Dit is echter in beginsel niet het geval voor de toegekende internationale beschermingsstatus die ten volle blijft gelden zolang het nodig is, de persoon die de status geniet, te beschermen. Deze status kan slechts ophouden, worden herroepen of ingetrokken in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden. Deze status kan ook maar worden beëindigd in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden, net zoals de hernieuwing ervan slechts kan worden geweigerd in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden (vgl. artikel 11, 14, 16 en 19 van de Kwalificatierichtlijn).” De verzoekende partij toont dergelijke uitzonderlijke omstandigheden niet aan.

2.3.3. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij op het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen werd gehoord. Tijdens dit interview kreeg zij de mogelijkheid alle nuttige elementen bij te brengen, haar motieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft zij zich laten bijstaan door haar advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die de door haar gekozen taal machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de

bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden. De internationale bescherming die de verzoekende partij kreeg in Griekenland, werd onderzocht.

De verzoekende partij gaat in het middel in op de volgens haar slechte leefomstandigheden in Griekenland, waaronder de werkloosheidsgraad, ook voor de Grieken, de hoge graad van aanwezige asielzoekers en mensen die de internationale bescherming hebben verkregen en de materiële omstandigheden in Griekenland en de Griekse eilanden, met inbegrip van bedreigingen en racisme, werkloosheid, gebrekkige toegang tot gezondheidszorg, onderdak en voedsel. Zij had ook niet de mogelijkheid om Grieks te leren. Zij houdt een voornamelijk theoretisch betoog over de leefomstandigheden van de Grieken en de vluchtelingen en asielzoekers in het algemeen. Over haar concrete, persoonlijke omstandigheden stelt de verzoekende partij onder meer:

“De Commissaris Generaal beperkt zich inderdaad tot een louter gestereotypeerde verwijzing naar de relevante feiten van de procedure en een theoretische uiteenzetting ivm het feit dat naargelang het land binnen de EU en naargelang de mensen binnen een land, de toestand van de mensen grondig kan verschillen wat betreft hun materieel vermogen en dat dit niet eigen is aan de status van vluchteling, doch algemeen toepasbaar;

Dat de verzoekende partij echter niet “enkel” om de materiële toestand en omstandigheden van opvang klaagt doch vernederende en onmenselijke levensvoorwaarden aanklaagt: in Griekenland kreeg zij geen kans om noemenswaardige levensvoorwaarden te krijgen waarmee zij redelijk kon verwachten dat na enkele moeilijke maanden of jaren zij gewoon zou kunnen leven in een niet - mensenonterende context ;
Dat de verzoekende partij echter niet “enkel” om de materiële toestand en omstandigheden van opvang in Griekenland klaagt doch vernederende en onmenselijke levensvoorwaarden aanklaagt.

Dat de verzoekende partij's verklaringen ook ondersteund worden door een vrij te raadplegen, ruime documentatie die naar een erbannelijke toestand van de vluchtelingen in Griekenland wijst;

Dat de verzoekende partij geen toegang had tot een noemenswaardige instelling voor werkzoekers en op geen enkel ogenblik de kans kreeg om zelfs heel basiek de Griekse taal te leren;”

En:

“Dat de verzoekende partij als Afghaans-Syrisch nergens aanvaard werd, „noch door de andere asielzoekers, noch door de Griekse bevolking:

36

Dat de Griekse autoriteiten niets heeft ondernomen om beiden bevolkingen op te voeden met als gevolg een totaal gebrek aan integratie ten aanzien van de vluchtelingenbevolking en een totaal gebrek aan openheid in hoofde van de Griekse bevolking.”

Uit de gehele lezing van de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt dat de verzoekende partij zich beklaagde over de huisvesting en de moeilijke levensomstandigheden. Zij had geen mogelijkheid om te werken, te studeren en de taal te leren (p. 4). Zij verklaarde niet direct een probleem te hebben gehad, noch met Arabieren, noch met andere personen in Griekenland (p. 6). Zij legde uit: *“ik wordt beschouwd als een Afghaan maar een Afghaan die Arabisch spreekt dat geeft wat problemen, ze kijken raar”* (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 6). Verder verklaarde de verzoekende partij dat, buiten dat ze raar kijken, ze nooit in conflict is gekomen met iemand anders.

Uit de notities van het persoonlijk onderhoud besluit de Raad dat de verzoekende partij haar in het verzoekschrift voorgehouden klachten over racisme en discriminatie niet ernstig te nemen zijn in dit geval. De verzoekende partij is niet het voorwerp geweest van enig incident.

In de bestreden beslissing motiveert de commissaris-generaal als volgt:

“(…)

In casu gaf u aan dat u in Griekenland geen woning kon vinden, dat het eten in het vluchtelingenkamp slecht was, dat er op Samos geen taallessen werden gegeven en dat er geen werk was (CGVS, p. 4 t/m 6). Vooreerst dient opgemerkt dat uit uw verklaringen blijkt dat u nooit de intentie hebt gehad om in Griekenland te blijven en er een leven uit te bouwen. U verklaarde immers dat u van bij het begin van plan was om naar België te komen (CGVS, p. 3 en 4). Hoewel u per vliegtuig van Griekenland naar Nederland reisde wilde u daar ook niet blijven omdat België uw voorkeur geniet (CGVS, p. 4). Betreffende uw leefsituatie in Samos dient opgemerkt dat u weinig initiatief hebt genomen om betere

huisvesting te zoeken. U stelde dat u in het vluchtelingenkamp drie keer had geïnformeerd naar mogelijk alternatieve huisvesting. Andere stappen hebt u niet ondernomen. Bovendien werd u wel degelijk op een wachtlijst gezet voor hervestiging buiten het vluchtelingenkamp. U stelde dat de wachttijd vijf of zes jaar bedraagt (CGVS, p. 4 en 5). U bent echter zes maanden na ontvangst van uw verblijfskaart uit Griekenland vertrokken. Bovendien kon u na de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in het vluchtelingenkamp blijven en kreeg u een maandelijks uitkering van 90 euro. U verklaarde voorts dat u geen werk kon vinden omdat u het Grieks niet machtig bent en omdat er voor de lokale bevolking ook geen jobs zijn (CGVS, p. 5). Uit uw verklaringen blijkt niet dat u zeer veel inspanningen hebt gedaan om werk te vinden. Gevraagd welke concrete stappen u had ondernomen om een job te vinden in Griekenland kon u enkel zeggen dat u verschillende keren naar de stad ging om uw diensten aan te bieden in cafés en restaurants. Zwart werk hebt u in Griekenland niet gezocht, omdat dit illegaal is (CGVS, p. 5). Voorts stelde u dat het in Samos niet mogelijk is om Griekse les te volgen, een blote bewering. U had er echter wel de mogelijkheid om Engelse les te volgen, hetgeen u ook deed.

Bovendien blijkt uit de informatie van het CGVS dat het wel degelijk mogelijk is om in Samos Griekse lessen te volgen bij de door u genoemde hulporganisatie Alpha (CGVS, p. 5 en 6).

Daarnaast haalde uw advocaat aan dat u als Afghaan die Arabisch spreekt gediscrimineerd werd door andere Afghanen en personen van Arabische origine (CGVS, p. 6). Uzelf maakte echter geen melding van discriminatie en haalde enkel aan dat u vreemd bekeken werd omwille van uw unieke situatie als Arabisch sprekende Afghaan.

U kende echter nooit enige problemen, noch met personen van Arabische origine noch met anderen (CGVS, p. 6). Het loutere feit dat u vreemd werd bekeken is onvoldoende ernstig om gelijkgesteld te kunnen worden met een vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. Evenmin volstaat dit om te besluiten tot het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade."

Deze motieven zijn correct, pertinent, niet kennelijk onredelijk en vinden steun in het administratief dossier.

Zoals weergegeven in deze motieven, verbleef de verzoekende partij in Samos, weliswaar in een tent, en wordt de bewering dat de verzoekende partij geen Griekse taallessen kon volgen tegengesproken door stuk 12 in het administratief dossier, de map met landeninformatie over Samos. Dit stuk geeft weer dat er in Samos een "Alpha centre" voorhanden is waar diverse talen kunnen aangeleerd worden, zoals onder meer het Grieks. De verzoekende partij weerlegt deze informatie niet en stelde zelfs dat zij Engels leerde (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 5) Zij stelde dat zij in een tent kon verblijven en 90 euro maandelijks ontving van de Griekse autoriteiten. Zij sprak geen Ngo's aan, terwijl uit stuk 12 in de administratief dossier blijkt dat "Samos volunteers" voorhanden is. De bewering dat er geen Ngo's voorhanden zijn, is ongeloofwaardig. Bovendien blijkt uit de notities van het persoonlijk onderhoud niet dat de verzoekende partij ernstige pogingen ondernam om huisvesting en werk te vinden. De verzoekende partij stelt dat haar werkloosheid te wijten is aan het gebrek aan kennis van de Griekse taal, maar hoger is al aangetoond dat de verzoekende partij wel de mogelijkheid had om deze aan te leren. De verzoekende partij heeft geen poging ondernomen om zelf andere huisvesting te zoeken.

De verzoekende partij toont geen omstandigheden aan, van die aard dat deze omstandigheden kunnen worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM.

Voor het overige blijkt uit de notities van het persoonlijk onderhoud dat de verzoekende partij voornamelijk op algemene wijze de levensomstandigheden in Griekenland aanklaagde.

Bijgevolg kan de Raad zich vinden in de motieven van de bestreden beslissing en herneemt zij die. Temeer de Raad zwaar tilt aan het gegeven dat de verzoekende partij al vanaf het begin van haar verblijf in Griekenland naar België wou komen en niet in Griekenland wou verblijven en verplicht was asiel aan te vragen (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 4) Zij wilde geen status van internationale bescherming maar "werd verplicht". De verzoekende partij heeft geen ernstige poging ondernomen om haar leven te heropbouwen en in die optiek is haar vrees op ernstig lijden voorbarig.

2.3.4. Ter ondersteuning van haar relaas citeert de verzoekende partij een rapport van de rapporteur 'De Sutter' van de Raad van Europa, daterend van 4 maart 2019, en verwijst zij naar rechtspraak van het Hof van Justitie.

De Raad wijst erop dat, in navolging van het Hof van Justitie van 19 maart 2019 in de gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, het aan de verzoekende partij toekomt om de nodige

concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden, dat zij zich kan beroepen op de bescherming die haar in een andere EU-lidstaat verleend werd, *in casu* Griekenland, te weerleggen. Dit kan de verzoekende partij slechts door concreet aan te tonen dat de door Griekenland geboden bescherming niet langer effectief of toereikend zou zijn, met name dat er in Griekenland sprake is van structurele of fundamentele tekortkomingen of tekortkomingen die bepaalde groepen van personen raken, die een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken waardoor de terugkeer van de verzoekende partij naar Griekenland tot gevolg heeft dat zij vanwege haar bijzondere kwetsbaarheid, buiten haar wil en haar persoonlijke keuzes om, in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie zal terechtkomen. Deze toestand van zeer verregaande deprivatie bestaat wanneer de verzoekende partij niet in staat is om te voorzien in haar meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en haar in een toestand van achterstelling brengt die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Die drempel wordt dus niet bereikt in situaties die, ook al worden zij gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden van de betrokken persoon, geen zeer verregaande materiële deprivatie meebrengt waardoor deze persoon in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat haar toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (HvJ 19 maart 2019, "*Ibrahim e.a.*", overweging 90 e.v.).

Het Hof benadrukt in de punten 89 en 90 van het arrest dat deze tekortkomingen alleen onder artikel 4 van het Handvest - dat gelijkstaat aan artikel 3 van het EVRM - vallen, als ze een "*bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid*" bereiken. Of dat zo is, hangt af van alle omstandigheden van het geval. De drempel wordt bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van de betrokken lidstaat ertoe leidt dat iemand die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn eigen wil en keuzes om, terechtkomt in een "*toestand van zeer verregaande materiële deprivatie*", waardoor hij niet kan voorzien in zijn belangrijkste basisbehoeften, zoals wonen, eten en zich wassen, en waardoor zijn lichamelijke of geestelijke gezondheid zou worden geschaad of zijn leefomstandigheden mensonwaardig zouden worden.

Uit de punten 91 en 92 van het arrest blijkt dat grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de leefomstandigheden op zichzelf onvoldoende zijn om de drempel te halen. Ook schendingen van de bepalingen van hoofdstuk VII van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (hierna: de Kwalificatierichtlijn), die niet leiden tot een schending van artikel 4 van het Handvest (of artikel 3 van het EVRM), vindt het Hof niet zo erg dat een lidstaat de asielaanvraag van een statushouder uit de lidstaat waar die schendingen plaatsvinden, ontvankelijk moet verklaren. De commissaris-generaal merkt dit terecht op in de bestreden beslissing.

Landeninformatie kan weliswaar een belangrijk aspect vormen bij de globale beoordeling van het verzoek om internationale bescherming, doch zulk een informatie volstaat niet om *a priori* te besluiten dat de geboden bescherming in hoofde van eenieder die in een lidstaat internationale bescherming werd verleend, niet langer effectief of toereikend zou zijn. De Raad benadrukt dat het duidelijk is dat de individuele situatie en persoonlijke ervaringen van de verzoekende partij in Griekenland van wezenlijk belang zijn bij de beoordeling van het verzoek, waar het aan de verzoekende partij toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden, dat zij zich kan beroepen op de bescherming die haar in Griekenland werd verleend, te weerleggen. Dit geldt voor alle citaten betreffende de informatie over Griekenland en de Griekse eilanden waarvan de verzoekende partij gebruik maakt in haar verzoekschrift.

In voorliggend geval blijkt, na een individueel, persoonlijk en inhoudelijk onderzoek van het geheel van de elementen die voorliggen, dat de verzoekende partij niet aantoonde dat de bescherming die haar in Griekenland verleend werd, ontoereikend zou zijn, noch dat de verzoekende partij een gegronde vrees in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op het lijden van ernstige schade kan doen gelden ten overstaan van Griekenland. Verzoekende partij toont niet aan dat zij daadwerkelijk getracht heeft haar leven in Griekenland op te bouwen voor of nadat zij de internationale bescherming verkreeg. De Raad kan hiervoor verwijzen naar de bespreking onder punt 2.3.3.

De verzoekende partij had van meet af aan de bedoeling om naar België te reizen en wenste geen Griekse internationale bescherming. Verder is het kennelijk redelijk te oordelen dat de verklaringen over de onmogelijkheid om te trachten in Griekenland een leven op te bouwen ongefundeerd en voorbarig

zijn nu niet kan vastgesteld worden dat de verzoekende partij een poging deed haar leven in Griekenland op te bouwen. De verzoekende partij maakt evenmin aannemelijk dat zij geen beroep kon doen op de schoolmogelijkheden in Griekenland eens dat zij internationale bescherming kreeg. Er blijkt evenmin dat de verzoekende partij een ernstige poging deed elders te wonen. Verzoekende partij maakt evenmin aannemelijk dat geen gebruik kon gemaakt worden van de Ngo's. Zij toont geenszins aan dat zij zich gericht heeft tot de Griekse autoriteiten om haar rechten, verbonden aan een internationale bescherming, te verkrijgen. Ook uit het door verzoeker geciteerd rapport van rapporteur De Sutter blijkt dat Ngo's en het UNHCR bijstand verlenen, ook in het kader van huisvesting (zie punt A.2. en 4.33, 4.34 en 4.35).

Verder blijkt uit de lezing van het rapport dat dit zich concentreert op de vluchtelingen op de Griekse eilanden, alhoewel er een band bestaat voor wat de situatie op het vasteland betreft (punt C.1.4.). Personen die van een internationale bescherming genieten, verblijven in open kampen en kunnen deze verlaten indien zij dan wensen (zie punt 3.26 van dit rapport).

Verzoekende partij herhaalt in het verzoekschrift haar verklaringen met betrekking tot de levensomstandigheden in Griekenland en verwijst naar landeninformatie met betrekking tot de toegang voor huisvesting, de arbeidsmarkt, integratie, onderwijs, sociale voorzieningen en gezondheidszorg en de frequentie van haatmisdrijven en racisme tegen in Griekenland erkende vluchtelingen.

Er wordt opgemerkt dat bij de beoordeling van de situatie van personen die internationale bescherming werd verleend in Griekenland betreffende de toegang tot werkgelegenheid, onderwijs, sociale bijstand, gezondheidszorg, huisvesting of integratie, in beginsel de omstandigheden van de Griekse onderdanen als maatstaf of standaard gelden, en niet de standaarden die desgevallend van toepassing zijn in andere lidstaten van de EU. Net zoals niet iedere EU-onderdaan op gelijke wijze aanspraak kan maken op dergelijke voorzieningen, geldt dit immers eveneens voor vreemdelingen die internationale bescherming werd verleend binnen de EU. De vaststelling dat er tussen EU-lidstaten verschillen bestaan in de mate waarin aan personen met internationale bescherming rechten worden toegekend en zij deze kunnen doen gelden, impliceert bijgevolg geenszins zonder meer een vervolging, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade. Dit moet daarentegen concreet worden aangetoond, rekening houdend met het gegeven dat óók de socio-economische moeilijkheden of perspectieven van de Griekse onderdanen problematisch en complex kunnen zijn op het vlak van bijvoorbeeld sociale huisvesting, sociale bijstand, gezondheidszorg of tewerkstelling. De Raad wijst erop dat de verzoekende partij internationale bescherming verkreeg in Griekenland, dat als EU-lidstaat gebonden is aan het EU-acquis, dat voorziet in (minimum)normen inzake rechten en voordelen die verbonden zijn aan haar status en waarvan de verzoeker gebruik kan maken.

Waar de verzoekende partij voorhoudt dat zij haar leven in Griekenland niet kan heropbouwen, herhaalt de Raad dat zij niet aantoont enige poging te hebben ondernomen vermits zij relatief kort na de toekenning van het verzoek tot internationale bescherming Griekenland verliet. Er blijkt ook niet concreet dat de verzoekende partij zelf inspanningen heeft gedaan en dat zij geheel verstoken bleef van de bescherming van de politie. Na de toekenning van de internationale bescherming kon zij kiezen waar zij zou verblijven. Deze poging werd niet op ernstige wijze verricht. Zij toont ook niet aan ernstige inspanningen te hebben geleverd om bijvoorbeeld in haar onderhoud te voorzien door doorgedreven pogingen te ondernemen om werk en (andere) huisvesting te zoeken, alhoewel het opvangkamp vlak bij de stad was.

Een hoge werkloosheidsgraad in Griekenland op zich maakt van de situatie van de verzoekende partij in Griekenland nog geen hoge drempel van zwaarwichtigheid uit in de zin van de rechtspraak van het Hof van Justitie van 19 maart 2019, zoals hoger omschreven. Evenmin volstaat de bewering dat zij als een dier werd behandeld en er in Griekenland een totaal gebrek aan integratie bestaat.

Er blijken geen grote systematische problemen of tekortkomingen, die op de individuele persoon van de verzoekende partij zijn gericht, ook niet ten aanzien van de Griekse autoriteiten.

De stelling dat verzoekende partij, in geval van terugkeer naar Griekenland, zal blootgesteld worden aan onmenselijke of vernederende behandelingen, is slechts gebaseerd op hypothesen en algemene landeninformatie zonder dat zij *in concreto* aantoont dat zij in een situatie zou belanden die beschouwd kan worden als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM of van artikel 4 van het Handvest, die gelijkkluidende bepalingen zijn, ook al kan worden aangenomen dat haar situatie door onzekerheid of een verslechtering van haar levensomstandigheden gekenmerkt wordt.

De Raad meent dat de motieven van de bestreden beslissing afdoende zijn en niet stereotiep.

De Raad besluit dat de verzoekende partij geen bijzondere kwetsbaarheid aannemelijk maakt. Zij toont niet aan dat zij getracht heeft om haar leven te heropbouwen na de toekenning van de internationale bescherming. Een situatie van zware materiële deprivatie in de zin van het arrest van het Hof van Justitie van 19 maart 2019, "*Ibrahim e.a.*", in de gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, wordt door verzoekende partij niet aangetoond.

2.3.5. De schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van artikel 3 van het EVRM en van artikel 4 van het Handvest kan niet worden vastgesteld.

2.3.6. Met betrekking tot artikel 13 van het EVRM en artikel 47 van het Handvest, dat inhoudelijk overeenstemt met artikel 13 van het EVRM, laat de Raad gelden dat voormeld artikel 13, gelet op de inhoud en het doel van de rechtsregel, niet dienstig kan worden opgeworpen zonder ook de bepaling van hetzelfde verdrag aan te duiden waarvan de schending een effectief rechtsmiddel vereist (RvS 14 oktober 2002, nr. 111.462; RvS 30 november 2007, nr. 177.451). Verzoekende partij voert weliswaar de schending aan van artikel 3 van het EVRM, maar hoger werd reeds aangetoond dat zij geen schending van deze verdragsbepaling aannemelijk maken.

Artikel 47 van het Handvest voorziet in een recht op een doeltreffende voorziening in rechte en op een onpartijdig gerecht. Deze bepaling heeft betrekking op het rechtsmiddel waarover de verzoeker beschikt om zich tegen een ten aanzien van haar genomen beslissing in rechte te voorzien. Deze bepaling heeft geen enkel uitstaans met de verplichtingen van de commissaris-generaal, het bestuur, wanneer deze een administratieve beslissing neemt, doch enkel met de aard van het beroep dat de verzoekende partij tegen een dergelijke beslissing kan instellen. De verzoekende partij geeft enkel aan dat de beroepstermijn slechts tien dagen bedraagt, wat volgens haar te kort is. De Raad ziet niet in, in dit geval, welk belang de verzoekende partij heeft bij deze grief. Er blijkt dat zij tijdig en door middel van een uitvoerig verzoekschrift beroep heeft aangetekend tegen de bestreden beslissing.

De verzoekende partij voert in dit kader de schending aan van artikel 39 van de Richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus (hierna: de (oude) Procedurerichtlijn) en in het kopje van haar middel ook van artikel 23 van deze richtlijn. Door de herschikte Procedurerichtlijn werd de (oude) Procedurerichtlijn herschikt.

Artikel 53 van de herschikte Procedurerichtlijn voorziet:

"Intrekking

Richtlijn 2005/85/EG wordt met ingang van 21 juli 2015 ingetrokken voor de door deze richtlijn gebonden lidstaten, onverminderd de verplichtingen van de lidstaten met betrekking tot de in bijlage II, deel B, genoemde termijnen voor omzetting in intern recht.

Verwijzingen naar de ingetrokken richtlijn gelden als verwijzingen naar de onderhavige richtlijn en worden gelezen volgens de concordantietabel in bijlage III."

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen, ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de Kwalificatierichtlijn moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om "*een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie*" te voorzien in de zin van artikel 46 van de herschikte Procedurerichtlijn. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1, van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek dat voortvloeit uit artikel 46, § 3, van de herschikte Procedurerichtlijn.

Artikel 39 van de (oude) Procedurerichtlijn voorziet in een recht op daadwerkelijk rechtsmiddel, waaronder het beroep tegen een beslissing om een asielverzoek als niet-ontvankelijk te beschouwen (zie artikel 39, 1, a), i). Deze bepalingen werden herschikt onder, onder meer, artikel 46 van de herschikte Procedurerichtlijn.

De verzoekende partij laat na in het middel voldoende duidelijk en concreet uiteen te zetten op welke wijze zij artikel 23 van de (oude) Procedurerichtlijn, thans vervat in artikel 31 van de herschikte Procedurerichtlijn, geschonden acht. In toepassing van artikel 39/69, §1, tweede lid, 4°, van de

Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid “een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen.” Onder “middel” in de zin van deze bepaling moet worden begrepen: “de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden” (RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 17 december 2004, nr. 138.590). De verzoekende partij zet niet uiteen hoe zij artikel 23 van de (oude) Procedurerichtlijn geschonden acht. Deze grief is onontvankelijk.

De verzoekende partij geeft tal van theoretische beschouwingen over een “daadwerkelijk beroep”, maar toont geenszins aan dat het recht hierop geschonden is. Zij maakt niet aannemelijk dat een “aandachtige, volledige en strikte controle” niet geschiedt tijdens haar beroep, en niet zou geschied zijn door de commissaris-generaal. Ten overvloede: het Grondwettelijk Hof merkte al in haar arrest 81/2008 op dat artikel 39 van de (oude) Procedurerichtlijn niet in meer jurisdictionele waarborgen voorziet dan die waarin paragraaf 1 van artikel 39/2 van de Vreemdelingenwet voorziet (GwH 27 mei 2008, nr. 81/2008 van 27 mei 2008, overweging B.20.4., BS 2 juli 2008).

Er wordt nogmaals opgemerkt dat in dit geval de beroepstermijn is nageleefd zodat de verzoekende partij haar belang bij de grief, dat de beroepstermijn tekort is, niet aantoot. Verder voorziet artikel 33 van de herschikte Procedurerichtlijn in de mogelijkheid om verzoeken niet-ontvankelijk te verklaren als “a) een andere lidstaat internationale bescherming heeft toegekend;” wat het geval is. In de mate dat de verzoekende partij met de inhoud van deze bepalingen niet akkoord kan gaan, levert zij wetskritiek. De verzoekende partij stelt onjuist dat het huidig beroep berust op een criterium, niet toegestaan door de (oude) Procedurerichtlijn. Bij de grief dat de beroepstermijn slechts 10 dagen bedraagt, toont de verzoekende partij geen belang aan.

Evenmin is de verwijzing naar de arresten van het EHRM en van de Raad in dit geval dienstig. In het Belgische rechtssysteem wordt er geen precedentswaarde toegekend.

In zoverre de verzoekende partij verwijst naar artikel 13 van het EVRM, naar artikel 47 van het Handvest, naar artikel 39 van de (oude) Procedurerichtlijn, naar rechtspraak van het Hof van Justitie (waaronder het arrest C-69/10 van 28 juli 2011) en het EVRM, en aanvoert dat ze niet over een daadwerkelijk beroep beschikt, stelt de Raad vast dat de verzoekende partij niet aantoot op welke andere wijze voormelde artikelen zouden geschonden zijn, nu haar de mogelijkheid geboden werd de bestreden beslissing voor te leggen aan de Raad (eigen onderlijning). De Raad benadrukt dat de verzoekende partij met onderhavige procedure beschikt over een beroep dat voldoet aan alle waarborgen, voorzien in artikel 47 van het Handvest en artikel 13 van het EVRM. De verzoekende partij heeft hiervan gebruik gemaakt; haar beroep was toegankelijk en beschikbaar. Het beroep heeft een schorsende werking gehad. De bewering als zou zij geen daadwerkelijk rechtsmiddel hebben, kan dan ook niet langer worden volgehouden.

Hoger werd al aangetoond dat de commissaris-generaal de grief in verband met artikel 3 van het EVRM heeft onderzocht, alsmede is nagegaan of er redenen zijn tot toekenning van de vluchtelingenstatus of subsidiaire beschermingsstatus ten overstaan van de grieven die betrekking hebben op Griekenland en de situatie aldaar.

2.3.7. Wat betreft de voorgehouden schending van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, wijst de Raad er vooreerst op dat het Grondwettelijk Hof exclusief bevoegd is om te oordelen of wetskrachtige normen in overeenstemming zijn met de Grondwet. Derhalve stelt de Raad vast dat hij, gelet op de door de wetgever voorziene beperking van zijn rechtsmacht - die op algemene wijze is geregeld in artikel 39/1 van de Vreemdelingenwet -, niet bevoegd is om uitspraak te doen over een schending van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet.

2.3.8. Verder laat de verzoekende partij na uiteen te zetten wat zij bedoelt met de schending van artikel 4 van de “Charte”. Volgens artikel 39/69, §1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen ter ondersteuning van het beroep bevatten. Een middel moet een voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel hebben. Het moet de wijze waarop die rechtsregel wordt geschonden, omschrijven (RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 17 december 2004, nr. 138.590).

De verzoekende partij vermeldt niet welk “Charte” zij bedoelt, dus is dit onderdeel onontvankelijk.

In de mate dat verzoekende partij hiermee artikel 4 van het Handvest bedoelt, stemt dit inhoudelijk overeen met artikel 3 van het EVRM, en volstaat het te verwijzen naar de eerdere uiteenzetting.

2.3.9. Tot slot kan niet worden ingezien op welke wijze de commissaris-generaal zich bij het nemen van de bestreden beslissing schuldig zou hebben gemaakt aan machtsoverschrijding. Immers, van machtsoverschrijding is slechts sprake wanneer de bestuursoverheid zich de bevoegdheid aanmatigt die de wet aan een ander overheidsorgaan heeft opgedragen, hetgeen *in casu* niet het geval is.

2.4. De verzoekende partij legt ter terechtzitting geen stukken neer met uitzondering van een bijkomende nota (zie *infra*), en toont niet aan dat de voorgelegde stukken bij de commissaris-generaal van die aard zijn dat zij de eerdere overwegingen in dit arrest kunnen wijzigen.

Wel wordt ter terechtzitting een “*bijkomende nota*” neergelegd waarbij de verzoekende partij wijst op de bestaande Coronacrisis en de gevolgen ervan in Griekenland, waaronder dalende inkomsten door dalend toerisme. De verzoekende partij wijst erop dat de materiële steun aan erkende vluchtelingen wordt stopgezet na zes maanden en zij geen mogelijkheid zal hebben om te kunnen werken, dat het gezondheidssysteem aan armen geen toegang geeft. Zij verwijst naar diverse persartikels, die zij deels citeert. De Raad wijst echter erop dat de verzoekende partij het merendeel van haar beweringen in dit verband slechts onderbouwt door te verwijzen naar mediaberichten en krantenartikelen. Mediaberichten (waaronder krantenartikelen) zijn echter geen internationale gezaghebbende rapporten, doch enkel persoonlijke weergaves door journalisten van interviews, verklaringen en situaties. De informatie die blijkt uit deze mediaberichten kan in principe dan ook geen afbreuk doen aan de voorgaande vaststellingen. Dit klemt nog meer nu uit het voorgaande blijkt dat de verzoekende partij weinig inspanningen leverde om werk te zoeken of een woning, hetzij de Griekse taal te leren.

2.5. De Raad besluit dat de verzoekende partij, in de mate dat de onderdelen ontvankelijk zijn, de schending van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, in samenhang gelezen met de artikelen 3 en 13 van het EVRM, met artikel 47 van het Handvest en met de artikelen 23 en 39 van de Procedurerichtlijn, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 48/3 en 48/4, 48/7 en 57/6 § 3, 3°, van de Vreemdelingenwet, van het beginsel van behoorlijk bestuur waaronder de zorgvuldigheidsplicht en principes van machtsoverschrijding, van artikel 3 van het EVRM en van artikel 4 van de “*Charte*” niet aannemelijk maakt. Er zijn bijgevolg geen gegronde middelen aangevoerd.

2.6. De verzoekende partij vraagt *in fine* van het verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken en dat de Raad over de grond van het beroep heeft kunnen oordelen. De verzoekende partij heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen reden om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig juni tweeduizend twintig door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

M. BEELEN